

not only the problems but also offers concrete solutions, taking into account the global experience and best practices in the field of protection of the rights of victims of domestic violence under martial law. Analytical approaches and constructive proposals create the basis for further discussions and the development of effective strategies in the fight against this social problem.

Keywords: domestic violence, martial law, victim of domestic violence, legislation, legal mechanism of protection.

УДК 343.98

DOI: 10.31733/2078-3566-2023-6-207-212

Олена МАКАРОВА ©

кандидат психологічних наук, доцент
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків, Україна)

ТАКТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ ДОПИТУ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Розглянуто тактичні особливості проведення слідчих дій на прикладі допиту. Проведено теоретичний аналіз наукових праць зарубіжних та вітчизняних авторів, у яких розглядаються питання тактики та особливостей проведення допиту. Окреслено взаємозв'язок із іншими науковими галузями та вплив цих знань на правильне обрання тактики допиту. Було визначено, що допит – це процесуальна форма спілкування, спрямована на отримання інформації стосовно справи, що розслідується. Виокремлено етапи, що відбуваються під час проведення допиту, а саме: передача свідчень допитуваного слідчому; розуміння слідчим отриманої інформації; фіксація інформації. У результаті аналізу наукової літератури та законодавства було визначено, що допит має яскраво виражений етичний характер, а також наявність тісного взаємозв'язку між законністю та етикою.

Ключові слова: тактика, допит, слідча дія, процесуальний, криміналістичний, злочин, особливості.

Постановка проблеми. Питання щодо вдосконалення досудового розгляду кримінальних справ мають велике значення для запобігання злочинності, зміцнення законності та правопорядку в країні. Сучасна криміналістична наука направлена на використання найбільш дієвих форм та методів у роботі слідчих органів задля ефективної боротьби зі злочинністю.

Розкриття та попередження злочинів, викриття винних, відшкодування шкоди (заподіяної злочинцем), визначається тим, наскільки грамотно та відповідально у кримінально-процесуальному полі проведено досудове розслідування, результати якого багато в чому залежать від професійно проведених слідчих дій, серед яких одне з головних місць займає допит.

Допит – це процесуальний засіб отримання та перевірки доказів [1]. За його допомогою отримують та перевіряють значну частину інформації щодо вчиненого злочину, необхідну для вирішення кримінальної справи.

Допит є тією слідчою дією, за допомогою якої слідчий та суд часто встановлюють мотиви та цілі злочину, а також умови, що йому сприяли.

Отже, допит – це найпоширеніша слідча дія. Під час розслідування кримінальних справ слідчий та суд проводять допит свідків, потерпілих, підозрюваних, обвинувачених та підсудних.

За характером допит – це багатопланова та складна дія, що має процесуальний, криміналістичний, організаційний, психологічний та етичний аспекти. Кваліфікаційне впровадження допиту потребує не тільки знання законодавства, а й життєвого досвіду, вміння інтерпретувати та варіювати різними заходами впливу на особистість із

урахуванням її індивідуально-вікових особливостей.

Під час проведення допиту широко використовують криміналістичну тактику, судову психологію, логіку, судову етику тощо. Тому останнім часом, серед наукової спільноти, збільшується інтерес до проблеми проведення тактики допиту у сучасному кримінальному судочинстві.

Аналіз публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми Питанню дослідження тактичних особливостей проведення допиту присвятили свої наукові дослідження О. Бандурка, О. Васильєв, В. Давидов, Г. Доспулов, О. Землянська, Л. Корнеєва, Н. Мілорадова, В. Озар, Р. Рахунов, О. Ряшко, О. Соловійов, А. Столяренко, В. Шепітько, Л. Філонов, О. Цильмак, М. Якуб та низка інших вітчизняних науковців. Але при цьому теоретичні та практичні питання тактичних особливостей допиту залишаються відкритими.

Розвиток криміналістики, судової психології, судової психіатрії, соціології тощо висуває нові завдання щодо використання цих наукових галузей у процесі провадження слідчих дій, а саме у процесі допиту.

Низка авторів, використовуючи суспільні та природничі науки, розглядають допит як певний комплекс дій: із точки зору кримінального процесу та криміналістики, це засіб доведення та процес отримання свідчень; із точки зору психології – процес специфічного спілкування; з точки зору соціології, допит містить етичний аспект. Отже, проведені комплексні дослідження проблеми дозволили створити криміналістичне вчення про допит.

Метою запропонованої статті є додатково розглянути особливості тактики проведення допиту, вплив наукових знань при обранні тактики проведення допиту, моральні та етичні принципи при допиті; розмежувати поняття психологічного впливу та психологічного насильства під час розслідування злочину.

Виклад основного матеріалу. Кримінально-процесуальна та криміналістична характеристики допиту розглядають цей процес як засіб отримання доказів. Судовий доказ – це одна зі специфічних форм пізнання об'єктивної істини, що має інформаційний характер [1]. Інформація збільшує знання про предмет, подію та явища. Вона може стосуватися фактів минулого, теперішнього та майбутнього. Завдання судових доказів полягає у встановленні фактичних обставин слідчого провадження; як правило, це факти з минулого, тому вирішити це завдання можливо шляхом отримання інформації щодо фактів, що розслідуються. Доказове значення інформації визначається її відповідністю об'єктивній дійсності та відношенням до справи. Отримання, дослідження, фіксація та перевірка інформації при розслідуванні злочинів здійснюється шляхом проведення слідчих дій, експертних досліджень, організаційно-підготовлених дій слідчого. Значну частину інформації слідчий отримує шляхом проведення допиту. Отримання та обмін інформацією можливі лише завдяки спілкуванню та взаємодії. Існує безліч засобів соціально-психологічного спілкування, за допомогою яких інформація передається та отримується. Під час допиту передача інформації від громадянина до слідчого може відбуватися в усній або письмовій формі висловлювання. Ці форми спілкування перетворюються в усне чи письмове мовлення. Однак найважливішим засобом передачі та психологічного впливу є мова. Ці обставини і обумовили значну інформаційну значущість допиту. Ключовими засобами мови є інтонація, ритм, зміст тощо. Мовна інформація перевищує інформацію, що міститься у письмовому висловлюванні. Інформація, котру отримує слідчий при допиті, це не тільки слова, а і голос, міміка, зовнішній вигляд та поведінка.

При допиті слід відрізнити загальну інформацію, що належить до предмета допиту, та додаткову, що характеризує психічний стан допитуваного. З одного боку, інформація має доказове значення, а з іншого – визначає тактику допиту, тобто тактичну інформацію. Таким чином, доходимо думки, що допит – це процесуальна форма спілкування, спрямована на отримання інформації стосовно справи, що розслідуються. Отже, між слідчим, суддею, з одного боку, та потерпілим, свідком, підозрюваним, обвинувачуваним та експертом – з іншого, відбувається процес передачі інформації від розмовника до слухача. Він містить чотири етапи: витребування інформації допитуваного; передача свідчень допитуваного слідчому; розуміння слідчим отриманої інформації; фіксація інформації.

Надходження інформації від допитуваного до того, хто проводить допит, – це проста, пряма передача інформації. А типова форма допиту – це взаємний процес

передачі інформації від слідчого до допитуваного, і навпаки – від допитуваного до слідчого. Попередньо слідчий висуває перед допитуваним розумову задачу. Отримавши від слідчого запитання, допитуваний осмислює його та надає інформацію у формі показань. Відомості, котрі надає слідчий, розраховані на зворотний зв'язок – це дозволяє спостерігати за тим, як ці відомості сприймаються допитуваним та як впливають на нього.

При допиті, що містить конфліктний характер, одного зворотного зв'язку під час передачі інформації буде недостатньо. Слідчий та допитуваний будуть намагатися передбачити та відтворити хід думок один одного. У психологічній науці поняття рефлексії розуміється як роздуми, пов'язані з імітацією думок і дій опонента та аналізом власних міркувань і висновків [6]. А рефлексивним управлінням називають процес передачі одним із суперників іншому підстав для прийняття рішення [6]. Рефлексивний підхід до аналізу конфліктної ситуації дозволяє слідчому передбачити, які свідчення може дати допитуваний, і тим самим регулювати власну поведінку. Для того, щоб направити розумовий процес допитуваного, потрібно надати йому інформацію, котра була б підставою для прийняття необхідного слідчому рішення. Передача інформації при рефлексії відбувається у такий спосіб: від слідчого до допитуваного, від допитуваного до слідчого. І від слідчого до допитуваного – у формі нового розумового завдання. Успішність проведення допиту залежить від ступеня інформованості слідчого про особистість допитуваного, уміння правильно прогнозувати поведінку допитуваного та передбачати результати допиту.

Отже, сутність допиту базується на показаннях, затребуваних від допитуваного за допомогою прийомів криміналістичної тактики, що були розроблені на основі узагальнення слідчої та судової практик. Допит визначається як слідча та судова дія, направлена на отримання органами слідства або судом відповідно до правил, встановлених процесуальним законодавством, від допитуваного інформації про відомі йому факти, що мають значення для правового вирішення кримінальної справи.

Залежно від процесуального становища допитуваного розрізняють допит потерпілого, підозрюваного, звинуваченого, підсудного, потерпілого, свідка та експерта. Кожен із зазначених учасників кримінального процесу має свої особливості та притаманні йому тактичні прийоми. Правові особливості окремих видів допиту є об'єктом дослідження кримінального процесу, тоді як тактичні прийоми розробляються криміналістикою. Такі особливості виявляються під час підготовки до допиту, його проведенні, наданні допомоги у пригадуванні забутого, у способах викриття допитуваних, які не бажають надавати слідству правдиві свідчення тощо.

У науковій літературі висвітлено, зокрема, такі класифікації показань: за віковими особливостями суб'єкта допиту (неповнолітнього та дорослого); за черговістю – показання можуть бути первинними та повторними; за змістом – основними та додатковими. Показання щодо встановлення істини у справі можуть бути правдивими та хибними, достовірними чи недостовірними, обмовою та самообмовою [6].

Проведення допиту, як і будь-які інші слідчі дії під час слідства загалом, має відповідати вимогам законності. По-перше, законність допиту – це обґрунтованість його проведення, по-друге – це дотримання процесуальних правил його проведення.

Законність допиту передбачає об'єктивність, повноту та всебічність. Це означає, що під час допиту важливо отримати всю інформацію про злочин, котрий розслідується (такою інформацією володіє допитуваний), а не тільки інформацію, що узгоджена лише за версією слідства.

Дотримання законності допиту є важливим не лише для допитуваного при отриманні інформації, а і для виховання у допитуваній особі свідомості, поважного ставлення до закону.

Слідчі дії, такі як допит, мають яскраво виражений етичний характер; наявним є тісний взаємозв'язок між законністю та етикою. Будь-яке порушення вимог кримінально-процесуального законодавства тягне за собою порушення моральних норм. Статті 224, 225, 232, 351, 352, 353, 354, 356, 490, 491, а також 567 Кримінального процесуального кодексу України містять нормативно-правові підстави, котрими керується слідчий при проведенні допиту потерпілого, свідка, обвинуваченого та підозрюваного, а також неповнолітніх різних процесуальних статусів [3].

Але слід акцентувати на специфічності морально-етичних приписів для слідчих дій, а саме: допитування осіб, які перебувають у родинних відносинах із

обвинувачуваним; процедура попередження свідка щодо кримінальної відповідальності за відмову від надання показань та за надання свідомо неправдивих показань; характер роз'яснення обвинуваченому чи підозрюваному значення щирого каяття, котре може враховуватися як обставина, що пом'якшує відповідальність; об'єктивність роз'яснення обвинуваченому значення доказів, особливо тих, що піддавались експертному дослідженню; можливість ставити свідку такі запитання, що виявлять його самого у правомірній поведінці чи скоєнні злочину; допит щодо обставин, при з'ясуванні яких можуть розкритися інтимні сторони особистого життя осіб, які проходять у справі; тривалість допиту; нерозголошення даних, що стали відомі слідчому під час допиту, котрі не стосуються справи; розумне використання слідчим владних повноважень при вирішенні питання щодо задоволення заявлених клопотань; можливість та межі психологічного впливу на особистість під час допиту; застосування тактичних прийомів емоційного впливу, використання тактичних прийомів емоційного та логічного впливу, використання тактичних комбінацій, що допускають імовірність неправильної їх оцінки допитуваним; манера поведінки та зовнішній вигляд слідчого [8].

Розглядаючи поняття криміналістичної тактики та слідчої тактики, можемо наголосити, що вони взаємопов'язані. Система наукових положень та розроблені на їхній основі рекомендації щодо планування та організації слідчого процесу, визначення поведінки осіб (учасників кримінального процесу) та конкретних слідчих прийомів – це криміналістична тактика [2]. Її застосовують для швидкого, повного та всебічного розкриття злочину.

У криміналістичній тактиці застосовуються певні прийоми, і головний елемент – це тактичний прийом. Під тактичними прийомом розуміють найбільш ефективні та раціональні дії або оптимальна в певних умовах поведінка особи, яка веде слідчі дії. До принципів, що застосовуються при тактичних прийомах, належать: законність, науковість, пізнавальність, етичність, вибірковість. Тактичний прийом використовує певні джерела, а саме: науково-організаційну працю (планування, розподіл тощо); психологію (тактичні прийоми ґрунтуються на психічних особливостях особистості); логіку (послідовність та поєднання тактичних прийомів у межах конкретних процесуальних дій); наукові пошуки у криміналістичній науці (розробка та впровадження в практичну діяльність більш ефективних засобів і тактичних прийомів). Тактичні прийоми мають свою класифікацію: за процесуальними діями – огляд місця події, допит, обшук тощо; за охопленням – використання тактичних прийомів при окремих слідчих діях під час провадження або декількох процесуальних дій; за спрямованістю – вплив на особистість або спрямованість щодо досліджень матеріального середовища; за характером інформації – застосування вербальної інформації (бесіда, роз'яснення, постановка різних видів запитань), матеріалізованої інформації (наочна інформація, демонстрація доказів), логіко-розумової інформації (моделювання подій).

Галузь криміналістики, до якої входить система наукових рекомендацій та положень щодо тактики слідчих дій, проведення та організації розслідування, називається слідчою тактикою. Вона містить систему тактичних прийомів, обумовлених конкретними слідчими ситуаціями, процесуальними особливостями та умовами їх виконання. До слідчої тактики належать організаційні питання щодо планування розслідувань типової слідчої ситуації та тактичних прийомів при підготовці і здійсненні слідчих дій, як-от: обшук, допит, огляд місця події тощо. До завдань слідчої такти належать: розробка тактичних прийомів із використанням сучасних наукових досліджень, узагальнення сучасних слідчої та судової практик та впровадження їх у практичну діяльність слідчих органів [2]. Слідча тактика охоплює інші спеціальні наукові знання із психології, логіки, управління тощо. І тут вбачається взаємозв'язок із кримінальною тактикою.

Отже, з огляду на вищевикладене можемо стверджувати, що кримінальна тактика розглядає проблеми, що рівномірно охоплюють питання слідства. Термінологія слідчої тактики направлена на тактику розслідування злочину та має оперативний і пошуковий характер, а це є відмінним у діяльності слідчих органів (дизнання, попереднього розслідування). Рекомендації слідчої тактики та наукові положення також можуть використовуватись судом.

Щодо допиту, то його можна визначити як складну психологічну дію. Проведення допиту вимагає від слідчого знання психології, логіки та інших наук, що

були перераховані вище. Використання цих знань дозволяє слідчому розібратися в поведінці осіб, яких він допитує, допомагає з вибором тактичних прийомів, за допомогою яких можна встановити цілі та мотиви злочину, усунути фактори, що заважають допитуваному розповісти правду, визначити певну тактику поведінки щодо допитуваного [5].

Під час розслідування злочину перед слідчим постають певні завдання, і для того щоб він міг їх виконати, йому необхідно впливати на осіб, які так чи інакше причетні до справи. Слідчому доводиться переконувати допитуваного щодо необхідності надання правдивих свідчень, не допускати зі свого боку лояльного ставлення щодо неправильної поведінки. Але тут важливо правильно розмежувати психологічний вплив та слідчі прийоми, що допускаються законодавством, і дії, що становлять психічне насильство та є несумісними з принципами правової держави. Як же розпізнати тонку межу між психологічним впливом і психологічним насильством? Наприклад, якщо психологічний вплив на особистість пов'язується з примусом, то в кримінальному процесі це є неприпустимим (окрім заходів процесуального примусу, що передбачені у Кримінальному процесуальному кодексі). Вплив на особистість полягає у створенні найсприятливіших умов для отримання повних та достовірних доказів.

Розроблення методів психологічного впливу під час допиту є теоретичною базою для подальшого розвитку тактичних прийомів, що є реалізацією методів впливу. Криміналістична наука виробляє методи та прийоми допиту, що дозволяють уникнути спотворення істини, підказок, неправомірного впливу слідчого на особу, яка допитується.

Висновки. Отже, з вищевикладеного можемо дійти висновку, що існує розмежування між кримінально-процесуальною регламентацією допиту та тактичними прийомами його проведення. Процесуальна норма може містити тактичний прийом і може бути криміналістичною за своїм змістом. Спільний розгляд процесуальних норм і тактичних прийомів дозволяє глибше усвідомити сутність та значення слідчих дій, проаналізувати взаємозв'язок між кримінальним процесом та криміналістикою.

Тактичні прийоми повинні бути науково обґрунтованими та логічними, пов'язаними між собою для досягнення цілі. Також вони повинні бути ефективними та економічними, мати таку властивість, як вибірковість (відповідно впливати на осіб, які дійсно знають обставини злочину).

Слідчому необхідно творчо підходити до вибору тактичного прийому, вміти замінити один прийом на інший залежно від обставин. Слідчому важливо передбачити дієву силу тактичного прийому, оцінити його не тільки з точки зору того, хто допитує, але і з точки зору особи, яка допитується. Вибір конкретного прийому допиту залежить від наявних доказів, обставин справи, що розслідується, предмета допиту, процесуального становища, часу та умов, у яких проводиться допит, а також від професійної підготовки та практичного досвіду слідчого. Правильно обрана тактика слідства свідчить про професійну майстерність слідчого.

Список використаних джерел

1. Гмирко В. Кримінально-процесуальні докази: поняття, структура, характеристика, класифікація : конспект проблемної лекції. Дніпропетровськ : Академія митної служби України, 2002. 63 с.
2. Копча В. В., Копча Н. В. Криміналістична техніка, тактика і методика : навч. посібник. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2022. 286 с.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>.
4. Макарова О. П. Теоретико-правові засади проведення судово-психіатричної експертизи у кримінальному провадженні. *Право і безпека*. 2023. № 3(90). С. 190–200.
5. Макарова О. П. Формування професійного спілкування поліцейських на етапі фахової підготовки. *Теорія і практика сучасної психології*. 2019. № 2. Т. 2. С. 29–32.
6. Максимішин Н. Окремі аспекти і види судового допиту. *Проблеми державотворення і захисту прав людини в Україні : матеріали XVII Регіональної наук.-практ. конф.* (м. Львів, 26-27 січ. 2012 р.). Львів : Юридичний факультет Львівського національного університету імені Івана Франка, 2012. С. 374–376.
7. Павелків Р. В. Рефлексія як психологічний механізм моральної саморегуляції поведінки особистості. *Психологія: реальність і перспективи*. 2018. Вип. 11. С. 5–10.
8. Парасюк В. Філософські аспекти процесуальної діяльності слідчого : монографія. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2009. 225 с.

9. Kryvoruchko L., Pylyp V., Makarova O. Activities of Ukraine law enforcement agencies to ensure the rights and freedoms of citizens during martial law. *Amazonia Investiga*. 2023. Vol. 12. Issue 64. C. 228–236.
10. Fedorenko O., Miloradova N., Kharchenko S., Dotsenko V., Makarova O., Chervonyi P., Makarenko P. Competencia comunicativa de oficiais de justice. *Brazilian Journal of Education, Technology and Society*. 2023. Vol. 16. No. 2. P. 349–360.

Надійшла до редакції 08.12.2023

References

1. Hmyrko, V. (2002) Kryminalno-protsesualni dokazy: poniattia, struktura, kharakterystyka, klasyfikatsiia [Criminal procedural evidence: concept, structure, characteristics, classification] : konspekt problemnoi leksii. Dnipropetrovsk : Akademiia mytnoi sluzhby Ukrainy. 63 p. [in Ukr.].
2. Kopcha, V. V., Kopcha, N. V. (2022) Kryminalistychna tekhnika, taktyka i metodyka [Forensic techniques, tactics and methods] : navch. posibnyk. Odesa : Vydavnychiy dim «Helvetyka». 286 p. [in Ukr.].
3. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy [The Criminal Procedure Code of Ukraine] : Zakon Ukrainy vid 13.04.2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>. [in Ukr.].
4. Makarova, O. P. (2023) Teoretyko-pravovi zasady provedennia sudovo-psykhiatrychnoi ekspertyzy u kryminalnomu provadzhenni [Theoretical and legal principles of forensic psychiatric examination in criminal proceedings]. *Pravo i bezpeka*. № 3(90), pp. 190–200. [in Ukr.].
5. Makarova, O. P. (2019) Formuvannia profesiinoho spilkuvannia politseiskykh na etapi fakhovoi pidhotovky [Formation of professional communication of police officers at the stage of professional training]. *Teoriia i praktyka suchasnoi psykholohii*. № 2. T. 2, pp. 29–32. [in Ukr.].
6. Maksymyshyn, N. (2012) Okremi aspekty i vydy sudovoho dopytu [Certain aspects and types of judicial interrogation]. *Problemy derzhavotvorennia i zakhystu prav liudyny v Ukraini : materialy XVI Rehionalnoi nauk.-prakt. konf.* (m. Lviv, 26-27 sich. 2012 r.). Lviv : Yurydychnyi fakultet Lvivskoho natsionalnogo universytetu imeni Ivana Franka, pp. 374–376. [in Ukr.].
7. Pavelkiv, R. V. (2018) Refleksiiia yak psykholohichniy mekhanizm moralnoi samorehuliatсии povedinky osobystosti [Reflection as a psychological mechanism of moral self-regulation of individual behavior]. *Psykhologhiia: realnist i perspektyvy*. Vyp. 11, pp. 5–10. [in Ukr.].
8. Parasiuk, V. (2009) Filosofski aspekty protsesualnoi diialnosti slidchoho [Philosophical aspects of procedural activity of the investigator] : monohrafiia. Lviv : Lvivskiy derzhavnyi universytet vnutrishnikh sprav. 225 p. [in Ukr.].
9. Kryvoruchko, L., Pylyp, V., Makarova, O. (2023) Activities of Ukraine law enforcement agencies to ensure the rights and freedoms of citizens during martial law. *Amazonia Investiga*. Vol. 12. Issue 64, pp. 228–236.
10. Fedorenko, O., Miloradova, N., Kharchenko, S., Dotsenko, V., Makarova, O., Chervonyi, R., Makarenko, R. (2023) Competencia comunicativa de oficiais de justice. *Brazilian Journal of Education, Technology and Society*. Vol. 16. No. 2, pp. 349–360.

ABSTRACT

Olena Makarova. Tactical features of interrogation in criminal proceedings. The tactical features of conducting investigative actions on the example of interrogation have been considered. A theoretical analysis of the scientific works of foreign and domestic authors has been carried out, in which the issues of tactics and features of interrogation have been considered. The relationship with other scientific fields and the influence of this knowledge on the correct choice of interrogation tactics have been outlined. It was determined that interrogation is a procedural form of communication aimed at obtaining information about the case under investigation. The stages that take place during the interrogation have been singled out, namely: transfer of the testimony of the interrogated to the investigator; the investigator's understanding of the information received; fixation of information. As a result of the analysis of scientific literature and legislation, the author has determined that interrogation has a pronounced ethical character, as well as the existence of a close relationship between legality and ethics.

There is a distinction between the criminal procedural regulation of interrogation and the tactical methods of conducting it. A procedural rule may contain a tactical technique and may be forensic one in its content. A joint review of procedural norms and tactical techniques allows for a deeper understanding of the essence and meaning of investigative actions, to analyze the relationship between the criminal process and forensics.

Tactics must be scientifically based and logical, interconnected to achieve the goal. Also, they must be effective and economical, have such a property as selectivity (respectively affect persons who really know the circumstances of the crime under investigation).

Keywords: *tactics, interrogation, investigative action, procedural, forensic, crime, features.*